

Sygn. akt III C 1876/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2020 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Błażej Domagała

Protokolant: sekretarz sądowy Natalia Mroczyńska

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2020 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko N. P.

o zapłatę

I. zasądza od N. P. na rzecz M. S. kwotę 81 449,17 zł (osiemdziesiąt jeden tysięcy czterysta czterdzieści dziewięć 17/100) wraz z odsetkami: od kwoty 77 200 (siedemdziesiąt siedem tysięcy dwieście) złotych ustawowymi od dnia 28 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, od kwoty 4 249,17 (cztery tysiące dwieście czterdzieści dziewięć 17/100) złotych ustawowymi od dnia 28 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od N. P. na rzecz M. S. kwotę 4 636 (cztery tysiące sześćset trzydzieści sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1876/18

UZASADNIENIE

Powódka M. S. wniosła do Sądu pozew o zwrot przez N. P. udzielonej mu pożyczki w kwocie 77.200 zł wraz z kwotą skapitalizowanych odsetek, tj. 4.249,17 zł, łącznie 81 449,17 zł wraz z odsetkami ustawowymi odpowiednio od 28.04.2014 r. i 28.04.2015 r. (k. 1-4).

Pozew wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym skutkował wydaniem nakazu zapłaty, który został zaskarżony skutecznie przez pozwanego. N. P. wnosił o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony w latach 2012-2013 pozostawały ze sobą w nieformalnym związku (k. 42-43, 111), w trakcie którego powódka przekazywała pozwanemu różne kwoty, w łącznej kwocie 77 200,00 zł. Te sumy pieniężne stanowiły ustne pożyczki, przeznaczone przez pozwanego na różne cele. Termin zwrotu pożyczek nie był określony. Strony zgodnie podliczyły wysokość należnej do zwrotu przez pozwanego kwoty. W piśmie sporządzonym przez N. P. z 12.01.2015 r. potwierdził on jej wysokość i zobowiązał się zwrócić sumę 77.200 zł w ciągu sześciu tygodni od dnia wypowiedzenia umowy, co miało miejsce 22 sierpnia 2014 r. We wcześniejszym piśmie pozwany uznał swoje zadłużenie w całości, deklarując spłatę do końca 2014 r. (k. 65-66, 111). Powódka domagała się wielokrotnie zwrotu pożyczonej kwoty, w tym w korespondencji elektronicznej wymienionej między stronami oraz skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty w dniu 22.08.2014 r. (k. 67-72). Pomimo wezwań kwota pożyczki nie została zwrócona.

Powyższe ustalenia faktyczne poczyniono na podstawie powołanych dowodów, tj. dokumentów złożonych przez powódkę (k. 65-72) oraz jej zeznań (k. 111). Wszystkie dowody były wiarygodne.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W niniejszej sprawie niewątpliwie doszło do przekazywania pomiędzy stronami sum pieniężnych w dłuższym okresie czasu, czemu towarzyszył zamiar potraktowania tych czynności jako pożyczki i doprowadziło to do zawarcia pomiędzy nimi umowy. Pozwany podpisał własnoręcznie oświadczenie z dnia 12 stycznia 2015 roku (k. 65), w którym potwierdził zawarcie ustnej umowy pożyczki i jej wysokość oraz zobowiązał się do jej spłaty.

Art. 720 § 2 k.c. wymaga wprawdzie – w przypadku, gdy wartość umowy pożyczki przekracza 1 000,00 zł. – formy dokumentowej, jednak nie zastrzega rygoru nieważności w przypadku jej niezachowania. Zgodnie z art. 73 § 1 k.c. umowy w żadnym razie nie można było uznać za nieważną. Oświadczenie podpisane przez pozwanego nie było co prawda umową pożyczki, stanowiło jednak dowód jej zawarcia. Mimo niezachowania formy dokumentowej, art. 74 § 1 k.c. nie wykluczał przeprowadzenia dowodu z dokumentu na fakt dokonania czynności. Zgodnie natomiast z § 2 art. 74 k.c. dopuszczalny był w niniejszej sprawie dowód z przesłuchania storn, ponieważ fakt dokonania czynności został uprawdopodobniony oświadczeniem pozwanego.

Powyższej wskazane oświadczenie pozwanego, podpisane przez strony, jednoznacznie wskazywało, że N. P. została udzielona przez powódkę pożyczka w wysokości 77 200,00 zł. Należało zatem stwierdzić, że między stronami istniał stosunek zobowiązaniowy.

Termin zwrotu pożyczki nie został oznaczony przez strony, zgodnie więc z art. 723 k.c. wynosił 6 tygodni od wypowiedzenia przez dającego pożyczkę. Pozwany wskazał go natomiast w oświadczeniu, wyjaśniając, że wypowiedzenie pożyczki miało miejsce 22 sierpnia 2014 r.

N. P. w sprzecznie ograniczył się do kwestionowania podawanych przez powódkę faktów, jednak nie wykazał żadnej inicjatywy dowodowej. Pozwany nie stawiał się na rozprawie oraz nie zaprzeczał przedstawianym przez powódkę dowodom. Pisma adresowane do pozwanego kierowane były na adres przez niego podany (ul. (...), k. 42-43), pod którym wcześniej je odbierał (k. 46, 53, 56 verte). W myśl art. 136 § 1 k.p.c. strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadamiać sąd o każdej zmianie swego zamieszkania. Zatem okoliczność, iż nie nastąpiło faktyczne otrzymanie przez pozwanego pism i zawiadomienia o posiedzeniach, nie miało wpływu na dalszy tok postępowania i przesyłki były uznane za skutecznie doręczone.

Pozwany nie zakwestionował prawdziwości przedstawionego przez powódkę, a sporządzonego przez niego oświadczenia, a także nie wykazał, iż spłacił choćby część dłużnej sumy. Sąd nie dopatrywał się podstaw, aby odmówić wiarygodności zeznaniom złożonym przez M. S..

Mając powyższe na uwadze, uwzględniono powództwo w całości, zasądzając od pozwanego na rzecz powódki dochodzoną pozwem kwotę na podstawie art.720 k.c. M. S. uprawniona była do skapitalizowania odsetek i mogła ich dochodzić przed sądem, poprawność ich wyliczenia nie budziła wątpliwości. Odsetki za opóźnienie (skapitalizowane i dalsze) należne były na podstawie art.481 § 1 i 2 k.c. (przy uwzględnieniu brzmienia sprzed i od 1 stycznia 2016 r.).

Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4 636,00 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. N. P. przegrał proces, w związku z tym powinien zwrócić przeciwnicze poniesione przez nią koszty, na które składały się: opłata od pozwu (1019 zł), wynagrodzenie pełnomocnika wg minimalnych stawek (obowiązujących w dacie wszczęcia postępowania – 3600 zł), a także opłata od dokumentu pełnomocnictwa (17 zł).

Mając na uwadze powyższe rozważania, orzeczono jak w sentencji wyroku.